

ผ้าถุงของแม่

ผมนั่งมองลงมาจากหน้าต่างคอนโดมิเนียม จำไม่ได้เสียด้วยซ้ำว่าตัวเองถูกขังอยู่ชั้นที่เท่าไร และผมไม่รู้อีกเหมือนกันว่าเจ้าฝักข้าวโพดขนาดยักษ์สีเหลืองมั่งนี้มียี่กี่ชั้น รู้แต่ว่า ทุกสรรพสิ่งรอบกายดูเจียบบัน ทุกตึกสูงที่รายล้อมสุดสายตา เหมือนหน่อเนื้อแปลกประหลาดที่แข่งกันแทงยอดขึ้นมาจากแผ่นดินที่ไม่คุ้นเคย เบื้องล่าง รถไฟฟ้าสีขาวเหมือนหนอนตัวใหญ่อวบอ้วน แล่นไต่ไปตามราง มันจอดตามสถานี เปิดประตูถ่ายเอามูลเป็นร่างคนออกมา ก่อนจะกลืนเอาร่างคนฝูงใหม่เข้าไป เพื่อไปปล่อยทิ้งในสถานีต่อไป รวากับว่าฝูงมนุษย์เบื่องล้งเกิดมาเพื่อที่จะถูกกลืนกินเข้าไป แล้วถ่ายออกมาอย่างไม่วันสิ้นสุด มีใครหลายคนเคยพูดว่า เมืองหลวงของเรานั้นอีกทีก็ครึกโครม แต่ผมกลับรู้สึกว่ เนื้อแท้ที่จริงแล้วมันเจียบบัน ทุกคนในเมืองแห่งนี้ดำรงอยู่อย่างเจียบบัน ภายใต้ความอึกทึกของเครื่องกลและความแห้งแล้งของตึกสูง

ก่อนหน้านี้ฉันก็เหมือนคนหนุ่มๆ ทั่วไป กระตือรือร้น เต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง พร้อมเสมอที่จะกระโจนเข้าหาความท้าทายใหม่ๆ โดยเฉพาะความท้าทายที่ลงเอยด้วยความมั่งคั่ง

ในยุคที่พวกเราถูกทำให้เชื่อว่าเงินทองปลิวว่อนอยู่เต็มฟ้า รอเวลาให้มันตกลงมาในกระเป๋าเท่านั้นเอง วันหนึ่งผมรับโทรศัพท์จากเพื่อน

“มาหาอะไรดีมึงกันหน่อย” เขาพูดและวางสายทันทีโดยที่ผมไม่ทันได้ถามไถ่

เพื่อนของผมอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมหรูกลางกรุง ชีวิตพรั่งพร้อมไปด้วยความสะดวกสบาย เขาแทบไม่เหลือคราบโคลงของความเป็นหนุ่มบ้านนอก ห้องของเขาสะอาด ตกแต่งหรูหรา ดอกดาหลาสีชมพูปักอยู่ในแจกันเซรามิกชิ้นดีจากฝรั่งเศส บาร์เครื่องดื่มเล็กๆ กะทัดรัดอยู่ใกล้โซฟารับแขก เพลงบรรเลงกระซิบนุ่มนวลมาจากลำโพงชั้นดี วิสกี้กลาสีน้ำเงินเปิดรออยู่ก่อนแล้วตอนที่ผมไปถึง

“นายมาช้า” เพื่อนผมติง เขาเริ่มหน้าแดงแบบคนสุขภาพดีที่ดื่มเหล้าเข้าไป

“ช้าหน่อยจะเป็นไรไป แค่มดืมเหล้า” ผมว่า

“ใครว่าแค่มดืมเหล้า ฟังนะ ฉันมีแผนการลงทุนธุรกิจแบบสุดยออย่าเพิ่งชัก ฟังให้จบก่อน มีคนมาชวนฉันไปลงทุนเกี่ยวกับการเงิน โดยการเปิดบริษัทร่วมทุนหาสมาชิกเข้าหุ้นแล้วให้ค่าตอบแทนงามๆ ให้พวกเขาไปหาสมาชิกต่อ เราจำอย่างมเหมือนเดิม เหมือนขุนหมูให้อ้วน สุดท้ายค่อยจดให้อาหาร แล้วเราก็เอาเงินกำไรไปหาทำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราอีกต่อหนึ่ง ฉันมีเส้นสนกลในหลายคน ข้อมูลทางการเงินที่ว่ลับๆ นะ รับรองอยู่ในมือพวกเราแน่ ส่วนเรื่องกฎหมายนะไม่ต้องห่วง หนายชั้นเยี่ยมของประเทศนี้ก็จะเข้าร่วมหุ้นกับเรา” เขาเล่ารวดเดียวจบ

“เหมือนแชร์ลูกโซ่” ผมว่า

“ธุรกิจไหนบ้างละ ที่ไม่เหมือนแชร์ลูกโซ่ มันก็อีหอบเดียวกันนั่นแหละ

เพียงแต่เลี้ยงไปเรียกอย่างอื่น เอาว่า ถ้ามันเจ็งฉันจะชดใช้ให้นายทุกบาท
ทุกสตางค์” เขารับประกัน

ราวกับแรมิต เงินในบัญชีธนาคารของผมเพิ่มขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ ผม
เพลิดเพลินกับความมั่งคั่ง แน่หนอนว่าเพื่อนของผมนั้นแทบเดินเหินไม่เหมือน
มนุษย์ธรรมดาทั่วไป เขาจัดปาร์ตี้ในคอนโดมิเนียมแทบทุกคืน เสพความสุข
จากชีวิตในวัยหนุ่มจนผมอดหวั่นไหวแทนเขาไม่ได้ ว่าเขาจะรับมือกับอาการ
รุ่งโรจน์ของชีวิตอย่างไรดี แต่แล้ว เมื่อดอกเห็ดแห่งเศรษฐกิจร่วงโรย ทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่พวกเราเขียนขึ้นมา ถูกกลบด้วยความเป็นจริงแห่งกลไกเศรษฐกิจ
ราวกับถูกลบด้วยน้ำยาลบคำผิดชั้นดี ที่ไม่เหลือแม้แต่ร่องรอยของความมั่งคั่ง
ผมทั้งหดหู่ อ้างว้าง และยิ่งนับวันยิ่งเกิดความรู้สึกว่าตัวเองได้ถอยเข้าสู่ครรร
แห่งมารดา อันเป็นอาการเริ่มต้นของคนที่จะคิดฆ่าตัวตาย

ครรรแห่งมารดา ใช้ แม่ แม่ของผม

ผมคิดถึงผ้าถุงของแม่ ผ้าลายหนูมานสีทองผืนนั้น ผืนที่แม่ยกให้ผม
เป็นผ้าห่มเมื่อตอนที่ผมยังเด็กๆ เด็กบ้านนอกสมัยก่อนนิยมใช้ผ้าถุงของแม่
เป็นผ้าห่ม ในผ้าถุง เราสร้างโลกของเราขึ้นมา ในนั้นเต็มไปด้วยจินตนาการ
แบบเด็กๆ นักร้องลูกทุ่ง คนฉายหนัง คนขับรถบรรทุก ตำรวจ ทหาร
ล้วนมีแหล่งกำเนิดมาจากผ้าถุงของแม่ ถึงแม้ว่าเมื่อเราหลุดออกจากผ้าถุงมา
อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง เราอาจพบว่า โลกจริงได้มอบผ้าห่มผืนใหม่ให้เรา
เป็นผ้าถุงที่เราต้องจ่ายด้วยราคาแพงแสนแพง บางผืนแพงกว่าความเป็นจริง
ก่อนออกจากบ้าน ผมยกผ้าถุงของแม่ขึ้นมาดมกลิ่น

“เอ็งดมผ้าถุงทำไม เท้าที่จำได้ เอ็งไม่เคยซักมันเลย ตั้งแต่แม่ให้เอ็ง”
แม่ถาม

“ผมจะได้จำกลิ่นมันไว้ใจครับ กลิ่นเนื้อตัวของแม่” ผมว่า

“ดี แต่อย่าไปหลงกลิ่นอย่างอื่นจนลืมกลิ่นตัวแม่เสียล่ะ”

นานมากแล้วที่ผมไม่ได้กลับบ้าน ผมกลับบ้านครั้งสุดท้ายเมื่อตอน
งานศพพ่อ

เมื่อคิดถึงพ่อ คำร่างของชายคนหนึ่งฉายชัดเข้ามาในหัวความคิด พ่อเป็นคนพูดน้อย ทำงานหนัก ดวงตาสีสนิมเหล็กแทบไร้เงา พวกลูกๆเลยไม่รู้ว่าพ่อคิดอะไรอยู่ ถ้าหากเราจะสังเกตเอาจากแวตา พ่อเคยเป็นนักเลงมาก่อน นักเลงชนิดที่เป็นนักเลงจริงๆ นักเลงที่ต้องคอยคุ้มครองครอบครัวทรัพย์สินเงินทอง ลูกผู้ชายสมัยก่อน ถ้าไม่เคยผ่านชีวิตนักเลงมา แทบไม่มีผู้หญิงคนไหนรัก เพราะสังคมนักเลงลูกทุ่งถือเอาน้ำใจห้าวหาญเป็นคุณสมบัติของคำว่าลูกผู้ชาย พ่อเคยลักเล็กขโมยน้อยมาบ้าง เพื่อพิสูจน์คำว่านักเลง จนเมื่อมาแต่งงานกับแม่ พ่อจึงเลิกนิสัยนั้นเด็ดขาด มีแต่เรื่องเล่าโลดโผนในชีวิตวัยหนุ่มให้ลูกๆ ฟัง ก่อนนอนพ่อมักจะโผล่หน้าเข้ามาในห้องของลูกชายเพื่อสำรวจดูว่ายังนอนกันอยู่ครบ ไม่มีใครออกไปสืบสันดานพ่อเหมือนตอนที่พ่อเป็นหนุ่ม พ่อมักจะสอนลูกด้วยคำพูดเปรียบเทียบแปลกๆ เช่น “ลูกผู้ชายก็เหมือนหมา...” พ่อเว้นระยะเพื่อให้เราได้หายใจหายคอกับถ้อยคำที่พ่อนำมาใช้เปรียบ “ยิ่งอายุมากก็ยิ่งหางยาว พอหางยาวก็ยิ่งคิดว่าตัวเองเก่ง ใส่กัดไล่เห่าเขาไปทั่ว การจะหยุดตัวเองได้ ต้องกัดหางตัวเองให้ได้ เพื่อเป็นการเตือน แต่ก็นั่นแหละ มันยากที่พวกหมาทั้งหลายจะจับหางตัวเองได้ เงินก็เหมือนกัน เหมือนหางหมา ยิ่งมีมากก็ยิ่งอันตราย หน้าที่ของลูกผู้ชายคือต้องจัดการกับหางและเงินของตัวเอง”

เมื่อผมกลับมาถึงบ้าน แม่มองหน้าผมในขณะที่ยกมือรับไหว้ แม่ไม่ออกความเห็นหรือซักไซ้อะไรมาก แก่เข้าคร่ำเงิบๆ ทำอาหารให้ผมกินระหว่างที่นั่งกินข้าวด้วยกัน แม่ยังไม่ซักอะไรอีก นั่นยิ่งทำให้ผมรู้สึกอ้างว้างมากยิ่งขึ้น เมื่อถึงเวลานอน ผมเข้าไปในห้องนอน นึกแปลกใจอยู่เหมือนกันที่หลอดไฟบนเพดานถูกถอดออกไป แต่กลับมีตะเกียงไขเป็ดวางไว้บนหัวนอนแทน ผมมองไปยังข้างหมอน ที่นั่น ผ้าลายหนูมานสีทองผืนเดิมถูกพับวางไว้บนที่นอน ราวกับกำลังรอให้ใครสักคนมาคลี่ไปห่ม ผมค่อยๆ จดตะเกียงไขเป็ดขึ้น แสงตะเกียงเรือเรืออาบไปทั่วทั้งห้อง เป็นแสงเรือเรือที่ผมไม่เคยเห็นมานานแล้ว ผมทิ้งตัวลงนอนอาบแสงตะเกียง เงาของผม

ทอดตัวยู่ตรงฝาบ้าน เป็นเงาบิดเบี้ยวที่ออกมาจากร่างของเจ้าของที่มีชีวิต
เบี้ยวบิด ผมเฝ้าปากสนิทเมื่อค่อยๆ เอื้อมมือไปหยิบผ้าถุงของแม่ออกมา
คลี่ห่ม กลิ่นผ้าถุงยังคงหนักแน่นเหมือนเดิม เป็นกลิ่นที่รวมเอาทุกกลิ่นอาย
แห่งวันวาน ในขณะที่ผมคลี่ผ้าถุง ผมมีความรู้สึกว่าการกำลังคลี่เอาโลกอีกโลก
หนึ่งออกมา โลกที่ผมเคยอยู่ในนั้นอย่างอบอุ่น เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มเมื่อพ่อ
แอบโผล่หน้าเข้ามาสำรวจลูกชาย ก่อนจะเดินพึมพำกลับไปห้องนอนของตัวเอง
พวกพี่ชายของผมพากันกระซิบกระซาบอย่างเอาจริงเอาจังว่า ลักวันจะลอง
มุดลงทางร่องแมว ดูซิว่าพ่อจะจัดการอย่างไร แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครกล้า
มุดลงไป

แม่แหม่ประตู่เข้ามา ร่างของแม่ยืนเด่นอยู่ท่ามกลางแสงเรื่อเรืองของ
ตะเกียงไขเบ็ด

แกยีนอยู่อย่างนั้น มันคงอย่างยิ่ง หนักแน่นอย่างยิ่ง เมื่อเทียบกับผม
ซึ่งกำลังจะละลายอยู่ในแสงตะเกียง

“พ่อเอ็งไม่อยู่แล้ว ข้าต้องมาดูแลแทนพ่อของเอ็ง ว่ามีลูกคนไหนแอบออก
จากบ้านไปตอนกลางคืนบ้าง นี่ถ้าพ่อเอ็งอยู่ เอ็งจะแก้ตัวเรื่องไม่จับทางตัวเอง
กับพ่อของเอ็งยังไง”

ผมโผล่หน้าออกมาจากผ้าถุงของแม่ ด้วยความรู้สึกว่าตัวเองกำลัง
โผล่หน้าออกมารับโทษที่แอบไปทำเรื่องเถรเอาไว้

“ผมดูแลมากไหมครับ” ผมถาม เสียงสั่น

“เอ็งดูแล ทั้งสี่หน้า น้ำเสียง นี่ถ้าเอ็งเกิดร้องให้เข้าด้วยละก็ จะยิ่งดู
แย่มากเข้าไปใหญ่”

แม่พูดจบแล้วเดินออกไป ผมมองตามร่างของแม่ แม่แก่ลงมากแล้ว
แต่ยังต้องมาดูแลหน้าลูกแทนพ่อ ดูเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครออกไปนอกห้องใน
ยามกลางค่ำกลางคืน ทั้งๆที่แม่เองก็รู้ว่า ผมได้ออกไปจากห้องมาหลายปีแล้ว
ออกไปแล้วจับทางตัวเองไม่ได้

ผมดึงผ้าถุงของแม่ขึ้นคลุมหน้า สูดเอากลิ่นผ้าถุงเข้าทุกลมหายใจ

เข้าออก ผมรับเอาทุกกลิ่นที่ฝังลึกอยู่ในผ้าถุง ผมรู้สึกว้า ความอ้างว้าง
โดดเดี่ยวคล้ายกับตัวเองได้ถดถอยเข้าสู่ครรภ์แห่งมารดา อันเป็นอาการ
เริ่มต้นของคนที่จะคิดฆ่าตัวตายนั้น จางหายไปจากความรู้สึกนึกคิดของผม
อย่างน้อยก็คืนนี้ คืนที่ผมนอนหอมผ้าถุงของแม่ ผ้าห่มที่อุ่นเพราะกลิ่นกาย
ของแม่ ผ้าห่มที่สร้างโลกใบแล้วใบเล่าให้ผม ทั้งโลกในอดีต โลกปัจจุบัน และ
โลกที่ผมต้องเข้าไปอยู่ในอนาคต

โลกที่ผมยังไม่รู้ว่า เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ ผมจะจับทางตัวเองได้ตาม
คำสอนของพ่ออีกหรือเปล่า

ลอ-กอ-ชายไฟ

นางหันรีหันขวางอยู่กลางครัวไฟ เย็นนี้ไม่มีแกจืดแกใจจะหยิบฉวยอะไรมาทำกับข้าว บ้านเจียบเหงามาตั้งแต่บ้าย เจ้านกกาเหว่าที่มักจะมาส่งเสียงร้องอยู่ข้างบ้านก็พลอยหายไปด้วย ดูทีหรือ เวลานั้นต้องการเพื่อนมาคลายเหงา ไม่ว่านกกาหรือจิ้งจกสักตัวก็พากันหายไปหมด เหลือบมองหม้อขามรามไหซึ่งวางเรียงรายอยู่ในครัวแล้วนี่ก็อ่อนใจ นางรู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรหนักๆ มาถ่วงอยู่ตรงท้ายทอย คอยดึงให้นางถอยหลังเมื่ออยากจะก้าวไปข้างหน้า หลายครั้งมาแล้วที่ปัญหาเล็กๆ อย่างการไม่รู้จะทำอะไรกินในมือเย็นก็ชวนให้รู้สึกหดหู่ขึ้นมา นางเดินไปมาอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดีอยู่นาน จนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าต่าง ลองเอื้อมมือไปเปิดดูเผื่อจะช่วยให้อะไรดีขึ้นบ้าง

ยังยืนอยู่อย่างนั้น ทนร้อนทนฝน อวดใบเป็นแฉกอยู่ในแสงยามเย็น ต้นสูงมาจากเงาขยอหน้าต่างตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ อวดผลสีเขียวแก่ สีเหลืองอมเขียวรอบคอบ บางลูกสุกเหลืองมีร่องรอยนกกรงหัวจุกมาจิกกิน นางก้มลง

ดูที่พื้นดิน บางลูกสุกงอมหล่นลงไปตรงโคนต้น

คิดถึงคนที่นำมาปลูกไว้แล้วอดใจหายไม่ได้ เขาจะจำได้ไหมหนอว่าได้
ปลูกมะละกอไว้ชายค้ำเรือน ปลูกแล้วหัวเราะกับสำนวนที่ว่า “ลอกอชายไฟ”
ซึ่งหมายถึงการมองไม่เห็นคุณค่าของสิ่งของหรือบุคคลใกล้ตัว นางเหมาเอาว่า
เขาต้องการบอกนางกลายๆ ว่านางเป็นลอกอชายไฟสำหรับเขา

เอื้อมมือไปจับลูกมะละกอ ลูบไปมาอยู่ครู่หนึ่ง คิดถึงเมื่อครั้งยังเป็น
สาวรุ่น แม่เคยแกงส้มมะละกอกับกุ้งเสียบให้กิน รสกลมกล่อมของมะละกอ
กึ่งสุกกึ่งดิบ ทั้งหวานทั้งกรอบ กับรสเข้มข้นของกุ้งเสียบสีแดงเข้มยังติดอยู่ใน
ความทรงจำ แม่ยังพูดทีเล่นทีจริงว่า เกิดเป็นลูกผู้หญิง แต่งงานแต่งงานแล้ว
ต้องระวังอย่าให้สามีคิดว่าเราเป็นมะละกอริมค้ำ หรือที่คนแถบถิ่นบ้านนาง
เรียกว่า “ลอกอชายไฟ”

“ทำไมหรือแม่”

“ลองเป็นดูสิ แล้วจะรู้ว่าทำไม”

นางเป็นลอกอชายไฟตั้งแต่เมื่อไหร่กันหนอ คงจะเป็นตอนที่วัยรุ่น
ตัวนั้นเข้ามาในชีวิตของเธอ ซ้อมมาห้าหมื่นกว่าบาท พ่วงปีกว่าทุกคนในบ้าน เขา
เอาใจใส่ยิ่งกว่าลูกเมีย พาออกไปวิ่งตั้งแต่เช้า หาข้าวเปลือกคั่วใส่ดิบให้กิน
ลับลูกตาลอ่อนให้เคี้ยวเล่น ทางมุ้งให้นอน แปรรงขันให้ทุกเย็น ครั้งแรกที่ชน
ชนะ เขาประกาศลั่นบ้านว่านี่แหละคือวัยรุ่นบุญของเธอ ต่อไปนี้ชีวิตเขามีแต่
คำว่าวัยรุ่นเท่านั้น ใหญ่ๆ ยิงชนยิงชนะ เหลิงกันทั้งวันทั้งคืน มาระยะหลังๆ
ชนะบ้าง แพ้บ้างก็ยังดูครึกครื้นดี แต่พอแพ้มากกว่าชนะ เขาเริ่มออกปากว่า
จะขายมันทิ้ง ซื้อตัวใหม่ เป็นวัยรุ่นของนักการเมือง บางทีเขาอาจจะไปเป็น
หัวคะแนนให้กับการเมือง เพื่อที่จะได้วัยรุ่นมาฟรีๆ หรือถ้าจะซื้อก็คงไม่แพง
จนเกินไปนัก ไม่นานรถนักการเมืองก็มาถึงบ้าน เขาอบรรดาหัวคะแนนมา
กินเหล้า เมากันจนตึก แล้วจึงพากันกลับ นางต้องเก็บกวาดคนเดียว โดยที่
เขาไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลืออะไรเลย

ยิ่งย้อนคิดความหลังก็ยิ่งน้อยใจ ตัดสินใจปลิดมาลูกหนึ่ง แต่งตั้ง

เต็มมือ ผิวเป็นมัน ยางสีขาโหลหยดออกมาจากขั้ว ลองใช้นิ้วดีดดู เสียงดัง เปาะหนักแน่น นางปอกเปลือกแล้วหันเป็นชั้นขนาดพอคำ ต่อจากนั้นลวกไป โขลกน้ำพริกแกงจนละเอียด เติрымน้ำมะขามเปียก น้ำตาลปี๊บ และน้ำปลา สำหรับปรุงรสเอาไว้ข้างเตา คั่วหม้อมาตวงน้ำใส่แต่พอดี ต้มพอเดือด เอา น้ำพริกแกงลงละลายในหม้อ ตามด้วยกุ้งเสียบและมะละกอ ทั้งให้เดือดสักครู่ ใส่น้ำตาลปี๊บและน้ำปลาแล้วก็ยกลง แกงเสร็จแล้วยังมีเวลาเหลือพอ จึงทอด ปลาตุ๋นราตัวขนาดด้ามพริกเอาไว้กินเคียงกับแกงส้ม แล้วลงไปเก็บถั่วฝักยาว ปลุกเองข้างบ้านมาล้างน้ำ หักเป็นสามท่อนวางเรียงในจาน แล้วเอาฝาชีมา ครอบเอาไว้

รอเขากลับมากิน

กว่าจะกลับมาก็ค่ำ หน้าตาดูเรียบเฉย อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเจียบๆ คนเดียว และทำตัวเหมือนกับไม่คุ้นเคยบ้านตัวเอง เขาลงไปเสียทุกอย่าง ทำราวกับว่าบ้านเป็นที่ที่ไม่เคยพบมาก่อน นางยกสำรับกับข้าวมาวางไว้ ตักน้ำใส่ขันใบใหญ่

“กินข้าวสิ” นางชวนเขากินข้าว น้ำเสียงของนางราบเรียบ

เขานั่งลงข้างสำรับข้าว นางเปิดฝาชี ตักข้าวใส่จานให้เขา ให้ตัวนางเอง เขาดักข้าวใส่ปาก ตักแกงในถ้วยขึ้นชิม

“แกงอะไรนี่” เขาถามขึ้น หลังจากที่กลืนข้าวคำแรกลงคอ

“แกงลวกอกฮายไฟ” นางตอบ น้ำเสียงราบเรียบเหมือนเดิม

“อร่อยดี เข้ากับปลาตุ๋นทอด” เขาว่า น้ำเสียงดีขึ้น

“ปลุกไว้ตั้งนานแล้ว นี่เพิ่งจะเก็บมากินลูกแรก” นางว่าตามจริง

เป็นเขาที่ตกอยู่ในภวังค์ความคิด เขาเคี้ยวข้าวในปากช้าๆ สายตา จ้องมองจานข้าว สำรับข้าว แล้วดักข้าวคำใหม่ใส่ปาก เคี้ยวช้าๆ แล้วทำท่า เหมือนคนแค้นข้าว นางส่งขันน้ำให้

“ไม่นึกว่าจะโตจนเก็บกินได้แล้ว” เขาร่าฟุ้งออกมา ดูเหมือนเขามี เรื่องอื่นจะพูดออกมาอีก แต่ยังลังเลอยู่

“มันก็โตของมันขึ้นมาเรื่อยๆ อย่างเงียบๆ เจ้าของบ้านไม่สนใจ มันก็โต พอสุกกี้หล่นลงมาเป็นเหยื่อนกเหยื่อหนอน นี่เห็นว่ามันไกล้มือก็เลยเก็บมาแกงกินดู” นางเริ่มพูดยาวขึ้น แต่น้ำเสียงราบเรียบเหมือนเดิม

“ฉันนี่ก็แย่ ปลุกมันเองกับมือ แต่กลับไม่สนใจแม้แต่จะเก็บมากิน” เขาว่า น้ำเสียงเริ่มมีกังวานแปลกๆ

“มันก็แค่ลอกอกชายไฟ” นางลองหยั่งความรู้สึกของเขาดู

เขาเงียบ เขาเองก็รู้สึกมานานแล้วว่านางตกอยู่ในอาการเงียบงัน กลายเป็นลอกอกชายไฟสำหรับเขา เพียงแต่นางไม่ปรึกษาบ่น ยังคงทำตัวเป็นแม่บ้านที่ดี

“ยังไงเสียฉันก็กลับมาอีกมันแล้ว” เขาว่า ราวกับจะออกตัว

ก่อนหน้านี้ นางพอจะสังเกตได้ว่า เขาเริ่มเบื่อหน่ายชีวิตหรือหาที่เขาคเคยลุ่มหลง วัวชนของนักการเมืองที่ซื้อมาในราคาหลายหมื่น ไม่ได้เก่งจริง สมคำรำลือ แพ้เสียเป็นส่วนมาก นักการเมืองที่เขาเป็นหัวคะแนนสอบตกบ้าง สอบได้บ้าง เงินเป็นปึกในกระเป๋า ก็ดูวูบวาบจบบจวย หหมดไปอย่างรวดเร็ว

“คิดได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว แต่รู้ไหม ไม่เพียงแต่ลอกอกเท่านั้นนะที่อยู่ชายไฟ ฉันคิดว่าฉันเองก็เป็นลอกอกชายไฟ” นางว่าตามความรู้สึกจริง น้ำเสียงราบเรียบจนเขารู้สึกใจหาย

“ต่อไปจะไม่มีใครเป็นลอกอกชายไฟ ไม่ว่าคนหรือต้นไม้” เขาว่า

“ถ้าอย่างนั้นคืนนี้...” นางพูดไม่จบ

“คืนนี้ทำไม” เขาถาม น้ำเสียงแปลกแปร่ง

“คืนนี้เราจะสวดมนต์ไหว้พระพร้อมกัน เพราะห้องพระก็ถูกปล่อยให้เป็นลอกอกชายไฟมานานแล้วเหมือนกัน ตกลงไหม”

“ตกลง”

เขารับปากขณะตักข้าวใส่ปากแล้วเคี้ยวกลืน เป็นข้าวคำแรกที่ไม่ฝืดคอ หลังจากที่เขาทำให้มันฝืดคอมาแล้วหลายมื้อหลายคาบ

